

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobců: **a) Ing. P. M. a b) M. M.**, oba bytem K., N. R. 1667, **c) P. P. a d) L. P.**, oba bytem K., N. R. 545, všichni zastoupeni JUDr. Radkem Forelem, advokátem se sídlem Napajedla, Masarykovo nám. 220, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem Zlín, třída Tomáše Bati 21, za účasti: **1. D. B.**, bytem K., V G. 372, **2. A. V. a 3. J. V.**, oba bytem O. V., U V. 617, o žalobách proti rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 6.6.2013, č.j. KUZL 33902/2013,

t a k t o :

- I. Žaloby **s e z a m í t a j í**.
- II. Žalobci **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á**.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci podanými žalobami adresovanými zdejšímu soudu brojí proti rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu ze dne 6.6.2013, č.j. KUZZL 33902/2013, kterým byla dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuta jejich odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Kunovice, odboru stavební úřad (dále jen „stavební úřad“), ze dne 1.2.2013, č.j. STU/602-13/SZ/601-2009/HOR.

I. Podstata věci

Stavební úřad dne 1.2.2013 pod č.j. STU/602-13/SZ/601-2009/HOR rozhodl o povolení výjimky z § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, u objektu „Volně stojící dvojdom se dvěmi parkovacími odstavnými plochami, vodovodními a kanalizačními přípojkami, přípojkami elektro NN a oplocení na ul. Na Rybníku v Kunovicích“ na pozemcích p.č. 315/124 (orná půda), p.č. 315/301 (zastavěná plocha a nádvoří), p.č. 315/215 (orná půda), p.č. 315/302 (zastavěná plocha a nádvoří), p.č. 332/1 (ostatní plocha), p.č. 198/20 (ostatní plocha) v katastrálním území Kunovice u Uherského Hradiště.

Žalovaný zamítl odvolání žalobců, kteří konstatně setrvali na názoru, že se jedná o protiprávní stav a je třeba stavbu odstranit. Žalovaný se ztotožnil s argumentací obsaženou již v prvostupňovém rozhodnutí, neboť i podle žalovaného byly dostatečně naplněny všechny podmínky pro udělení výjimky dle § 169 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v tehdy platném znění (dále jen „stavební zákon“).

Tento závěr nyní žalobci napadají podanými žalobami.

II. Shrnutí žalob

Žalobci poukazují na to, že stavební povolení bylo vydáno v rozporu s požadavky § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Žalobci dále dodávají, že stavebník stavbu umístil v rozporu s tímto povolením a zmenšil tak ještě více odstupové vzdálenosti. Žalobci tak namítají, že předmětná stavba je v rozporu s požadavky zákona. Stavebník podle žalobců nedodržel lhůtu pro realizaci stavby, která mu byla stanovena v rámci vydaného stavebního povolení. Dále namítají, že se žalovaný dostatečným způsobem nevypořádal s těmito námitkami vznesenými již v podaných odvoláních a pouze uvedl, že rozhodnutí nabylo právní moci a stavebník byl oprávněn stavbu realizovat.

Žalobci také poukazují na skutečnost, že žádost o povolení výjimky byla stavebnímu úřadu doručena až po uplynutí lhůty stanovené stavebním úřadem a dovozují, že za tohoto stavu mělo být nařízeno odstranění stavby. Žalobci rovněž nesouhlasí se závěrem žalovaného ohledně vznesené námitky podjatosti a uvádí, že tato námitka byla uplatněna již dne 19.4.2012.

Žalobci uzavírají, že v předmětné věci nebyly splněny podmínky vyhlášky č. 501/2006 Sb. a nebylo za tohoto stavu možné výjimku stavebníkovi udělit.

Žalobci setrvali na svém procesním postoji po celou dobu řízení před soudem a z výše uvedených důvodů se domáhali zrušení napadeného rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný se ve svém vyjádření plně ztotožňuje s obsahem napadeného rozhodnutí.

Taktéž žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před zdejší soudem; z výše uvedených důvodů navrhuje soudu, aby žaloby jako nedůvodné zamítl.

IV. Posouzení věci

Žaloby byly podány včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů /dále jen „s.ř.s.“/), osobami k tomu oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloby jsou přípustné (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí zdejší soud přezkoumal v rámci žalobních bodů uplatněných v podaných žalobách (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Žaloby nejsou důvodné.

Podle § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. musí vzájemné odstupy staveb splňovat požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, veterinární, ochrany povrchových a podzemních vod, státní památkové péče, požární ochrany, bezpečnosti, civilní ochrany, prevence závažných havárií, požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování kvality prostředí. Odstupy musí dále umožňovat údržbu staveb a užívání prostoru mezi stavbami pro technická či jiná vybavení a činnosti, například technickou infrastrukturu.

Podle § 25 odst. 2 citované vyhlášky je-li mezi rodinnými domy volný prostor, vzdálenost mezi nimi nesmí být menší než 7 m a jejich vzdálenost od společných hranic pozemků nesmí být menší než 2 m. Ve zvlášť stísněných územních podmínkách může být vzdálenost mezi rodinnými domy snížena až na 4 m, pokud v žádné z protilehlých stěn nejsou okna obytných místností.

V souladu s § 26 této vyhlášky lze z § 25 odst. 2 udělit výjimku za podmínek stanovených v § 169 stavebního zákona.

Podle § 169 odst. 2 stavebního zákona výjimku z obecných požadavků na výstavbu, jakož i řešení územního plánu nebo regulačního plánu, odchýlně od nich lze v jednotlivých odůvodněných případech povolit pouze z těch ustanovení prováděcího právního předpisu, ze kterých tento předpis povolení výjimky výslovně umožňuje, a jen pokud se tím neohrozí bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby. Řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu

Z naposled citovaného ustanovení tedy vyplývá, že výjimku z obecných požadavků na výstavbu (kam spadá i výjimka z odstupových vzdáleností staveb) lze udělit při splnění následujících podmínek: 1) předpis povolení výjimky výslovně umožňuje, 2) neohrozí se tím bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby a 3) bude dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu. Všechny tyto podmínky musí být naplněny kumulativně. V souladu s § 2 odst. 2 písm. e) stavebního zákona pak lze obecnými požadavky na výstavbu rozumět především obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby stanovené prováděcími právními předpisy.

V posuzovaném případě je významné hodnotit zejména skutečnost, že výjimka z odstupových vzdáleností byla vydána v řízení o odstranění stavby (resp. v řízení o jejím dodatečném povolení).

Ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stanoví jasné pravidlo, že stavební úřad nařídí vlastníku stavby její odstranění, je-li stavba prováděna v rozporu se stavebním povolením. Při aplikaci tohoto ustanovení nemá místo správní uvážení, neboť zákon výslovně stanoví, že stavba postavená v rozporu se stavebním povolením musí být odstraněna (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2005, č. j. 10 Ca 220/2004 - 26, publikovaný pod č. 804/2006 Sb. NSS). Stavební úřad stavbu neodstraní jedině tehdy, prokáže-li stavebník v souladu s § 129 odst. 2 stavebního zákona, že a) není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území, b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.

Má-li tedy být dodatečně povolena stavba postavená bez stavebního povolení nebo v rozporu s ním, musí stavebník prokázat soulad stavby s veřejným zájmem a ve stanovené lhůtě podat žádost o její dodatečné povolení doloženou vyžádanými podklady a doklady. Důkazní břemeno při prokazování souladu nepovolené stavby s veřejným zájmem *„leží výlučně na stavebníkovi, což lze ostatně považovat i za*

logické, neboť zákonem předpokládaný stav byl porušen právě počínáním stavebníka, a lze tedy nepochybně po něm spravedlivě požadovat, aby on sám prokázal, že škodlivé následky jeho počínání nedosahují intenzity, která by vedla k porušení veřejných zájmů“ (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 11. 2001, č. j. 29 Ca 62/2001 - 24, publikovaný pod č. 982/2002 Soudní judikatury ve věcech správních).

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 2. 2007, č. j. 1 As 46/2006 - 75, publikovaném pod č. 1202/2007 Sb. NSS, ve vztahu k řízení o dodatečném povolení stavby uvedl, že *„[n]ení totiž možno připustit takový výklad zákona, který by stanovil mírnější kritéria pro dodatečné povolení stavby, resp. její změny, než jaká jsou kladena na řádné stavební povolení. Má-li norma určité požadavky na řádné rozhodnutí v situaci, kdy žadatel postupoval podle zákona, tím spíše je musí mít na rozhodnutí svou povahou mimořádné, kdy žadatel od počátku zákon nerespektoval (argumentum a minori ad maius).“* Rozhodnutí o dodatečném povolení stavby musí tedy splňovat stejné požadavky a nároky, jaké jsou zákonem kladeny na samotné stavební povolení. Provádí-li stavebník stavbu v rozporu se stavebním povolením a následně požádá stavební úřad o její dodatečné povolení, musí v průběhu řízení o dodatečném povolení prokázat podmínky vyjmenované v § 129 odst. 2 stavebního zákona, snažit se minimalizovat zásahy do práv a oprávněných zájmů dotčených osob a usilovat o dohodu ve sporných otázkách, vědom si svých předešlých pochybení. Podle Nejvyššího správního soudu nelze v obecné rovině připustit, aby vlastník sousední nemovitosti byl krácen na svých ústavně garantovaných právech (právo na ochranu soukromí, nerušený výkon vlastnického práva) postupem stavebníka, který postaví stavbu v rozporu se stavebním povolením.

Závěr o tom, že institut výjimky podle § 169 odst. 2 stavebního zákona je aplikovatelný i v řízení o dodatečném povolení stavby, zaujal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 69/2011-176, publikovaném pod č. 2418/2011 Sb. NSS. Nejvyšší správní soud však v tomto rozsudku také zdůraznil, že *„řízení o výjimce je konečným rozhodnutím ve vztahu k odstupovým vzdálenostem staveb, proto je na stavebním úřadu, aby v souladu se zásadou subsidiarity právě v tomto řízení případně stanovil přiměřené podmínky pro stavebníka, které by přispěly k ochraně práv dotčených vlastníků. Bude převážně na dotčených vlastnících, aby v součinnosti se stavebním úřadem a se stavebníkem v tomto ohledu formulovali své požadavky“*.

Nutnost respektovat práva dotčených osob v řízení o výjimce z obecných požadavků na výstavbu (dříve z obecných technických požadavků na výstavbu) potvrdil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 18. 2. 2005, č. j. 4 As 33/2003 - 106, www.nssoud.cz, v němž bylo uvedeno, že správní orgány mají náležitě zvažovat a odůvodnit, zda *„povolení výjimky z obecných technických požadavků na výstavbu a dodatečné povolení stavby postavené v rozporu se stavebním povolením v přímém sousedství žalobců, nezasahují do práv žalobců nad přípustnou míru.“* Obdobně

v rozsudku ze dne 21. 7. 2010, č. j. 6 As 5/2009 - 102, www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud konstatoval, že výjimku z obecných požadavků na výstavbu je možné udělit tehdy, bude-li stavba splňovat další kritéria stanovená právními předpisy, zejm. bude-li řešením podle povolené výjimky dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu.

Při rozhodování správního orgánu o povolení výjimky je prostor pro správní uvážení; možnost pro udělení výjimky však není neomezená. Výjimka povolená stavebním úřadem nesmí popřít samotnou podstatu a smysl ustanovení, z něhož byla udělena (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2011, č. j. 1 As 96/2010 - 141, www.nssoud.cz).

Požádá-li v rámci řízení o dodatečném povolení stavby stavebník o udělení výjimky z obecných požadavků na výstavbu, je stavební úřad povinen zohlednit především charakter vedeného řízení (zde: provádění stavby v rozporu se stavebním povolením) a pokusit se o dohodu mezi účastníky řízení. Nebude-li taková dohoda uzavřena, stavební úřad, s respektem k vlastnickému právu a k právu na ochranu soukromí dotčených osob, zváží jejich požadavky na provedení stavebně technických úprav, zejména pokud budou požadavky konstruktivně vyjádřeny (např. stanovením podmínek pro udělení výjimky), včlení je jako podmínky do rozhodnutí o udělení výjimky, příp. přezkoumatelným způsobem odůvodní, proč takovému požadavku vlastníka sousední nemovitosti nebylo možné vyhovět.

V daném případě však dotčené osoby (žalobci) žádné požadavky neformulovaly. Toliko namítali nezákonný postup stavebníka (nesoulad stavby s vydaným stavebním povolením a nezákonnost tohoto povolení) a domáhali se odstranění stavby. Jak ovšem vyplynulo z prvostupňového rozhodnutí (str. 12), změna odstupových vzdáleností v důsledku nezákonného postupu stavebníka činila v daném případě několik málo desítek centimetrů. Stavební úřad přitom dospěl k závěru, že takovou změnu povoleného a skutečně provedeného umístění stavby nepovažuje za změnu, která by mohla mít „významný účinek či vážný dopad na sousední nemovitosti“. Za situace, kdy vlastníci sousedních nemovitostí ani žádný konkrétní dopad neuváděli a žádné požadavky ve smyslu výše popsání rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nenamítali, považuje zdejší soud takový závěr za souladný se zákonem.

Stavební úřad se v prvostupňovém rozhodnutí podrobně zabýval veškerými podmínkami zakotvenými v § 169 stavebního zákona. Odůvodnění jejich naplnění zdejší soud shledává zcela dostačujícím a na str. 6 až 14 prvostupňového rozhodnutí odkazuje. Pokud pak žalovaný v napadeném rozhodnutí tyto podmínky posuzuje toliko stručně, jedná se v kontextu s podrobným popisem obsaženým v prvostupňovém rozhodnutí o posouzení dostatečné. V prvostupňovém rozhodnutí je totiž srozumitelně odůvodněno, proč by měla být udělena výjimka právě předmětné stavbě. Stavební úřad

i žalovaný tak v souladu se zákonem dospěli k závěru, že v dané věci byly naplněny požadavky stanovené v § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a jediným nedostatkem je nedodržení minimální odstupové vzdálenosti podle § 25 odst. 2 této vyhlášky. Pokud ale nedodržení této odstupové vzdálenosti prakticky žádným způsobem nezasáhne do práv žalobců (a žalobci žádný konkrétní dopad neuvedli), neshledává zdejší soud žádný důvod, proč by výjimka v předmětné věci neměla být udělena.

Jestliže žalobci namítají nezákonnost původně vydaného územního rozhodnutí a stavebního povolení (namítají, že v něm stanovené odstupové vzdálenosti byly určeny v rozporu se zákonem), nejedná se o námitku, kterou by mohl soud v daném řízení přezkoumat. V daném případě je napadeno rozhodnutí o povolení výjimky z § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a toliko závěry v něm obsažené jsou oprávněni žalobci zpochybňovat a zdejší soud přezkoumávat. Jestliže žalobci s územním rozhodnutím a stavebním povolením nesouhlasili, nic jim nebránilo proti němu podat odvolání a případně poté správní žalobu (ostatně jak učinili ve vztahu k napadenému rozhodnutí v daném případě). V ní by pak mohli namítat nezákonnost územního rozhodnutí a stavebního povolení.

Pro dané řízení je rovněž nepodstatné, zda byla stavba realizována ve lhůtě stanovené v původním stavebním povolení či nikoli. Tato otázka totiž zcela mívá předmět daného řízení, kterým je posouzení zákonnosti rozhodnutí o povolení výjimky z § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb.

Pokud jde o námitku, že žádost o povolení výjimky byla v rámci řízení o odstranění stavby podána opožděně a měla být tedy zamítnuta, ani tu nemohou být žalobci úspěšní. Lhůta k podání žádosti o výjimku totiž nebyla lhůtou, kterou by stanovil zákon, ale jednalo se o lhůtu stanovenou stavebním úřadem. Takovou lhůtu (na rozdíl od lhůty stanovené přímo zákonem) je pak stavební úřad oprávněn prodloužit, a to i opakovaně, případně zmeškání lhůty prominout. V daném případě však žalobci uvádějí, že lhůtu k podání žádosti stanovil stavební úřad při místním šetření dne 8. 9. 2009 v zápise o tomto šetření. Nejednalo se tedy o lhůtu, kterou by stavební úřad určil ve smyslu § 39 správního řádu usnesením, ale o lhůtu poskytnutou účastníkovi pouze neformálně (výzvou). Taková lhůta pak není pro účastníka řízení formálně závazná (narozdíl od lhůty určené usnesením) a její nesplnění pak nemůže mít pro účastníka řízení negativní následky (shodně srov. Vedral, J.: Správní řád. Komentář. II. vydání. BOVA POLYGON 2012 s. 443). Stavební úřad by tedy nemohl na žádost stavebníka podanou po uplynutí neformálně stanovené lhůty nahlížet jako na opožděnou.

Nakonec žalobci namítají, že na možnou „podjatost stavebního úřadu“ upozorňovali již v odvolání ze dne 19. 4. 2012 a žalovaný ji nesprávně posoudil.

Podle § 14 odst. 1 správního řádu každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně

předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.

V daném případě žalobce a) namítal podjatost jednak ve svém odvolání ze dne 19. 4. 2012, kde uvedl, že „... je otázkou, zda nelze hovořit i o podjatosti správního orgánu při rozhodování v této věci“, neboť uplynula lhůta stanovená pro realizaci stavby a stavební úřad je nečinným. V odvolání proti naposled vydanému rozhodnutí o povolení výjimky pak žalobce a) výslovně namítl podjatost konkrétního pracovníka stavebního úřadu s odůvodněním, že stavební úřad opakovaně povoluje výjimku bez ohledu na argumenty účastníků a nerozhoduje tedy objektivně. Žalovaný v obou rozhodnutích o těchto odvoláních poukázal na to, že o námitce podjatosti pracovníka prvostupňového orgánu nemůže být rozhodováno až v odvolacím řízení.

Soud se závěrem žalovaného souhlasí. Rozhodování o namítané podjatosti má skutečně smysl jen tehdy, je-li o ní rozhodováno předtím, než je vydáno rozhodnutí ve věci. Je-li podjatost úřední osoby namítána až v odvolání proti rozhodnutí této úřední osoby, nemá již smysl o podjatosti a vyloučení úřední osoby rozhodovat. Odvolací orgán však s ohledem na důvody tvrzené v odvolání posoudí zákonnost odvoláním napadeného rozhodnutí. Shledá-li, že je rozhodnutí vydáno v rozporu se zákonem, zruší je. Samotná skutečnost, že bylo vydáno rozhodnutí podjatou (vyloučenou) úřední osobou, by přitom nemohla být důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí. I podjatá úřední osoba totiž může vydat zákonné rozhodnutí. Jeho rušení a následné vydání totožného rozhodnutí by pak bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie vyjádřenou v § 6 odst. 2 správního řádu. V daném případě žalovaný neshledal, že by prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem a jak je uvedeno výše, soud se s ním ztotožnil. Ani tato námitka tak nebyla shledána důvodnou.

V. Závěr

Soud tedy neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným. Nad rámec těchto bodů nezjistil vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a žaloby jako nedůvodné podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

O nákladech řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobci nebyli ve věci úspěšní, a proto jim právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému nenáleží; to by náleželo žalovanému. Zdejší soud má však za to, že žalovanému žádné náklady přesahující jeho běžné náklady úřední činnosti nevznikly, a proto zdejší soud rozhodl tak, že žalovanému, byť procesně úspěšnému, se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Osobám zúčastněným na řízení soud neuložil žádnou povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jim náklady mohly vzniknout. Vzhledem k tomu, že neshledal ani žádné důvody zvláštního zřetele hodné, rozhodl tak, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 5 s.ř.s.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26.9.2014

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu